

Darování krve

Když jsem byla malá, musela jsem jít na operaci, která byla vážnější, ale zase ne úplně kritická. Nastala ovšem komplikace v nemocnici pro mě neměli moji skupinu krve. Sháněla se těžko. Doktoři volali do všech nemocnic, ale nikde neměli navíc na poskytnutí, měli jen pro svoje pacienty. Mého ošetřujícího lékaře napadla poslední možnost, jak mi pomoci a operaci udělat. Zkusil otestovat moji rodinu, jestli by měli stejnou skupinu a mohli býtými dárči. Mamka ani taťka neuspěli. Děda, který pravidelně dával krev celých 40 let, mi ji dát nemohl, nesplňoval požadavky. Moje starší sestra se rozhodla, že to taky zkusí, aby mi pomohla. A měla jsem obrovské štěstí, protože se ukázalo, že má stejnou krevní skupinu jako já. Neváhala a šla hned na všechna vyšetření, aby mně mohla pomoci se uzdravit. Půl roku předtím si nechala udělat tetování, a akorát to vyšlo. Věděli jste, že do půl roku od tetování nesmíte dávat krev? Já ne, ale jak jsem říkala – sestra to naštěstí časově splňovala a mohla jít na odběry a krev mi darovat. Jsem jí za to moc vděčná, a ani nechci přemýšlet, co by se stalo, kdyby to neudělala.

Přála bych si, aby bylo více takových ochotných lidí. A až budu taky plnoletá, chci rozhodně darovat krev a pomáhat lidem v situaci, jako jsem byla sama. Přála bych si, aby lidé mysleli na ostatní, a když můžou, tak aby pomohli. Aby zachraňovali životy svojí krví. Nestojí to peníze, jen trochu času, který by mohli pro tak dobrou věc věnovat. Přála bych si, aby takových lidí bylo více a více, aby se nestalo, že sami dát krev nechtějí, ale pak ji budou potřebovat.

Prosím, nebuďme sobci a myslíme na ostatní, člověk nikdy neví, kdy on sám bude krev potřebovat.